

Sygn. akt: I C 52/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2023r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Beata Bihuń
Protokolant:	Sekretarz sądowy Agnieszka Piskorz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 02 lutego 2023 r. w K.

sprawy z powództwa J. K., P. K., T. K., I. K.

przeciwko B. (...) z siedzibą w Republice Łotewskiej

o zadośćuczynienie

I. Zasądza od pozwanego B. (...) z siedzibą w Republice Łotewskiej na rzecz powoda J. K. kwotę 10.200,00 zł (dziesięć tysięcy dwieście złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 04.06.2020 r. do dnia zapłaty;

II. Zasądza od pozwanego B. (...) z siedzibą w Republice Łotewskiej na rzecz powoda P. K. kwotę 10.700,00 zł (dziesięć tysięcy siedemset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 25.06.2020 r. do dnia zapłaty;

III. Zasądza od pozwanego B. (...) z siedzibą w Republice Łotewskiej na rzecz powódki T. K. kwotę 11.200,00 zł (jedenaście tysięcy dwieście złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 03.06.2020 r. do dnia zapłaty;

IV. Zasądza od pozwanego B. (...) z siedzibą w Republice Łotewskiej na rzecz powódki I. K. kwotę 7.000,00 zł (siedem tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 29.12.2020 r. do dnia zapłaty;

V. W pozostałym zakresie powództwa oddala;

VI. Zasądza od powoda J. K. na rzecz pozwanego B. (...) z siedzibą w Republice Łotewskiej kwotę 1.000,34 zł (jeden tysiąc złotych i trzydzieści cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu;

VII. Zasądza od powoda P. K. na rzecz pozwanego B. (...) z siedzibą w Republice Łotewskiej kwotę 909,72 zł (dziewięćset dziewięć złotych i siedemdziesiąt dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu;

VIII. Zasądza od powódki T. K. na rzecz pozwanego B. (...) z siedzibą w Republice Łotewskiej kwotę 1.728,54 zł (jeden tysiąc siedemset dwadzieścia osiem złotych i pięćdziesiąt cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu;

IX. Nakazuje ściągnąć od powoda J. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 839,08 zł (osiemset trzydzieści dziewięć złotych i osiem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

X. Nakazuje ściągnąć od powoda P. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 856,08 zł (osiemset pięćdziesiąt sześć złotych i osiem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

XI. Nakazuje ściągnąć od pozwanej B. (...) z siedzibą w Republice Łotewskiej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.425,25 zł (dwa tysiące czterysta dwadzieścia pięć złotych i dwadzieścia pięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

sygn. akt I C 52/21

UZASADNIENIE

Powodowie J. K., P. K. T. K. oraz I. K. wnieśli o zasądzenie od pozwanej B. (...) z siedzibą w Łotwie na ich rzecz następujących kwot:

-J. K. kwoty 30.950,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 04.06.2020 r. do dnia zapłaty;

-P. K. kwoty 31.450,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 25.06.2020 r. do dnia zapłaty;

-T. K. kwoty 38.950,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 02.06.2020 r. do dnia zapłaty;

-I. K. kwoty 7.125,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 29.12.2020 r. do dnia zapłaty;

Powyższych kwot powodowie domagali się tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną przez nich krzywdę związaną ze śmiercią H. K. (1). Ponadto powodowie domagali się zasądzenia od pozwanej na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, że w dniu 28.01.2020 r. na trasie Ł. – W. doszło do wypadku drogowego, w którym śmierci poniosła H. K. (1), będąca matką powodów P. K., J. K. i T. K. oraz babcią powódki I. K..

Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie w pozwanym towarzystwie, które po zgłoszeniu szkody przyznało tytułem zadośćuczynienia:

-na rzecz J. K. kwotę 34.600,00 zł, a wypłaciło kwotę 17.300,00 zł, przyjmując, że zmarła w 50% przyczyniła się do powstałej szkody,

-na rzecz P. K. kwotę 35.600,00 zł, a wypłaciło kwotę 17.800,00 zł przyjmując, że zmarła w 50% przyczyniła się do powstałej szkody,

-na rzecz T. K. kwotę 19.600,00 zł, a wypłaciło 9.800,00 zł, przyjmując, że zmarła w 50% przyczyniła się do powstałej szkody.

Powódce I. K. pozwana odmówiła wypłaty zadośćuczynienia, wskazując, że nie była ona najbliższym członkiem rodziny zmarłej. Przyczynienie się zmarłej do powstania szkody, wynikało z przyjęcia przez pozwaną, że w chwili wypadku H. K. (2) nie miała zapiętych pasów bezpieczeństwa.

Powodowie nie zgadzają się z kwotą przyznanych im zadośćuczynień oraz ustalonym przez pozwaną stopniem przyczynienia się zmarłej do szkody. W ocenie powodów każdemu z dzieci zmarłej należy się zadośćuczynienie w wysokości po 65.000,00 zł, a wnuczce w kwocie 9.500,00 zł, które to sumy pozwany ostatecznie powinien pomniejszyć o stopień przyczynienia się poszkodowanej co najwyżej w wysokości 25%. W dalszych pismach pełnomocnik powodów wskazywał, że niejasna i niejednoznaczna jest okoliczność, czy H. K. (1) podróżowała bez zapiętych pasów bezpieczeństwa.

Pozwana B. (...) z siedzibą w Łotwie w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz od powodów kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności za zdarzenie z udziałem H. K. (1), jednakże wskazała, że w jej ocenie pomiędzy stronami postępowania nie ma sporu co do okoliczności, że zmarła nie miała zapiętych pasów bezpieczeństwa. Dalej pozwana wskazała, że prawidłowo przyjęła 50% stopień przyczynienia się poszkodowanej do powstania szkody, a przyznane powodom zadośćuczynienia są adekwatne do doznanej przez nich krzywdy. Wypłacenie im wyższych kwot prowadziłoby do ich nieuzasadnionego wzbogacenia. Odnośnie powódki I. K. pozwana podniosła, że nie wykazano istnienia pomiędzy nią a zmarłą silnej więzi rodzinnej, która uzasadniałaby uznanie jej za osobę z kręgu uprawnionych na podstawie art. 446 § 3 kc.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28 stycznia 2020 r. na drodze nr (...) na odcinku Ł. – W., gm. S., doszło do wypadku drogowego, w wyniku którego śmierć poniosła H. K. (1). Poszkodowana jechała samochodem marki C. (...) o nr rej. (...). Pojazdem kierował J. S., a obok niego na miejscu pasażera siedział syn H. J. K.. Kierowca pojazdu nie dostosował prędkości do panujących warunków, przez co zjechał na lewe pobocze i uderzył w drzewo. W chwili wypadku H. K. (1) zajmowała miejsce pasażera na tylnym siedzeniu za kierowcą. Nie posiadała zapiętych pasów bezpieczeństwa. Przyczyną jej śmierci były rozległe obrażenia czaszkowo – mózgowe.

Samochód marki C. (...) był w dacie zdarzenia ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...) z siedzibą w Łotwie.

H. K. (1) w chwili śmierci miała 81 lat. Przed śmiercią stale mieszkała i prowadziła gospodarstwo domowe z synami J. K. i P. K., którzy byli kawalerami. Mąż H. K. (1) nie żył już od wielu lat. Rodzina żyła zgodnie, zmarła początkowo sama gotowała synom, a później jej obowiązki w tej części przejął J. K.. (...) byli z matką żłyci, spędzali razem święta, często z nią rozmawiali, opiekowali się nią. Po jej śmierci odczuwają pustkę i ból. Często jeżdżą na cmentarz, a P. K. codziennie. T. K., która była córką H. K. (1), mieszkała od matki w odległości kilkunastu kilometrów i często matkę odwiedzała wraz ze swoją córką I. K., która była osoba ubezwłasnowolnioną z powodu niepełnosprawności intelektualnej, ale możliwe było nawiązanie z nią kontaktu w rozmowie. Zdarzało się, że matka przyjeżdżała do córki z synami. H. K. (1) lubiła swoją wnuczkę I. K., która odczuwała negatywne emocje po jej śmierci.

Powodowie wystąpili do pozwanej z żądaniem zapłaty na ich rzecz zadośćuczynienia w związku ze śmiercią H. K. (1), a pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego decyzją z dnia 24.06.2020 r. przyznała powodowi P. K. zadośćuczynienie za śmierć matki w wysokości 34.600,00zł, a wypłaciła kwotę 17.300,00 zł przyjmując, że zmarła w 50% przyczyniła się do powstałej szkody. Decyzją z dnia 03.06.2020 r. przyznała powodowi J. K. zadośćuczynienie w wysokości 35.600,00zł, a wypłaciła kwotę 17.800,00 zł, przyjmując, że zmarła w 50% przyczyniła się do powstałej szkody. Decyzją

z dnia 02.06.2020 r. przyznała powódce T. K. zadośćuczynienie w wysokości 19.600,00 zł, a wypłaciła 9.800,00 zł, przyjmując, że zmarła w 50% przyczyniła się do powstałej szkody. Decyzją z dnia 02.07.2020 r. pozwana odmówiła wypłaty zadośćuczynienia I. K., wskazując, że powódka nie udowodniła zerwania więzi emocjonalnych między nią, a zmarłą.

Powodowie złożyli od powyższych decyzji reklamację, ale pozwana jej nie uwzględniła.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o: dokumenty zgromadzone w aktach szkody k. 96, powiadomienia o decyzji k. 85 – 95, zeznania powoda J. K. k. 246, P. K. k. 246 i T. K. k. 246, dokumenty znajdujące się w aktach RSD 121/20, w oparciu o które wydano w sprawie opinię przez biegłych.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie został ustalony przez Sąd Rejonowy w oparciu przedłożone przez strony dokumenty oraz zeznania powodów, których wiarygodności pozwana nie podważała. Również sąd nie znalazł podstaw aby je

kwestionować. W ocenie sądu powodowie zeznawali szczerze i nie wyolbrzymiali opisu krzywdy, która ich spotkała po śmierci H. K. (1).

W sprawie pomiędzy stronami bezsporna była okoliczność odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego za zdarzenie z dnia 28.01.2020 r., a spór między stronami sprowadzał się do wysokości należnego powodom zadośćuczynienia oraz do ewentualnego stopnia przyczynienia się H. K. (1) do powstania szkody.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że podstawą dochodzonego przez powodów zadośćuczynienia jest art. 446 § 4 k.c. w zw. z art. 446 § 1 k.c., w których wskazano, że jeżeli skutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia nastąpiła śmierć poszkodowanego, Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie jest formą rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej, doznanej krzywdy, a w szczególności cierpienia, bólu i poczucia osamotnienia po śmierci najbliższego członka rodziny. Zadośćuczynienie ma złagodzić cierpienia zarówno te doznane jak i te które wystąpią w przyszłości. Zadośćuczynienie ma charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą doznaną przez poszkodowanego krzywdę. Na tym tle krzywda jest ujmowana w charakterze cierpienia fizycznego (ból i inne dolegliwości) oraz psychicznego, takiego jak np. szok, żal, osamotnienie, tęsknota, poczucie pustki.

Wyrokiem z dnia 11 lipca 2019 r. Sąd Najwyższy – Izba Cywilna w sprawie o sygn. akt V CSK 179/18 stwierdził, że „zadośćuczynienie powinno uwzględniać dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, oparcie w innych osobach bliskich, wiek osoby uprawnionej do zadośćuczynienia, stopień, w jakim pokrzywdzony będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości i zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, a także wiek pokrzywdzonego. Zadośćuczynienie nie powinno prowadzić do wzbogacenia pokrzywdzonego”. Pojęcie krzywdy jest pojęciem niewymiernym, a użycie w art. 446 § 4 k.c. terminu „sumy odpowiedniej” ma charakter nieokreślony. Z tego względu ustalenie wysokości zadośćuczynienia pozostawiono sądowi orzekającemu. Jednakże w orzecznictwie wskazane są przesłanki, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 kwietnia 2002 r. w sprawie o sygn. akt V CKN 1010/00 orzekł, że „przy wyborze kryteriów decydujących o ustaleniu sumy "odpowiedniej" możliwe jest skorzystanie z bogatego dorobku orzecznictwa i piśmiennictwa na tle art. 445 k.c. Celowe jest także przypomnienie, że przy określaniu odpowiedniego zadośćuczynienia należy brać pod uwagę całokształt okoliczności sprawy. Uwzględniając kompensacyjną, a nie represyjną funkcję tego zadośćuczynienia oraz to, że zazwyczaj nie jest ono jedynym zastosowanym środkiem usunięcia skutków naruszenia, trzeba też przyjąć że zasądzona kwota powinna być umiarkowana, utrzymana w rozsądnych granicach”.

W ocenie Sądu, z całą pewnością należało stwierdzić, iż wszyscy powodowie są osobami spełniającymi przesłanki określone w art. 446 § 3 kc, uprawniające ich do żądania zadośćuczynienia za krzywdę związaną ze śmiercią H. K. (1), w tym również powódka I. K., dla której zmarła była babcią i z którą, jak wskazywali pozostali powodowie, pozostawała w dobrych relacjach. Okoliczność, że I. K. jest osobą niepełnosprawną intelektualnie nie może w żaden sposób wpływać na nieuzasadnione twierdzenie pozwanej, jakoby nie łączyły jej ze zmarłą żadne relacje, które pozwoliłyby zaliczyć ją do osób najbliższych dla H. K. (1). Jak zeznał P. K. z powódką można było „normalnie” się porozumieć, a z zeznań T. K. wynika, że I. K. przeżyła śmierć babci. Sąd miał na uwadze okoliczność, że o tym, kto jest najbliższym członkiem rodziny decyduje faktyczny układ stosunków pomiędzy określonymi osobami, a nie formalna kolejność pokrewieństwa wynikająca w szczególności z przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, czy też powinowactwa, oraz to, że aby ustalić, czy występujący o zadośćuczynienie jest najbliższym członkiem rodziny nieżyjącego sąd powinien stwierdzić, czy istniała silna i pozytywna więź emocjonalna pomiędzy dochodzącym tego roszczenia a zmarłym (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z 03 czerwca 2011 r., III CSK 279/10, LEX 8982154). W ocenie sądu pomiędzy powódką I. K. o zmarłą taka więź istniała.

Oceniając rozmiar krzywdy doznanej przez powodów, Sąd miał na uwadze dramatyzm ich doznań, występujące u nich poczucie pustki oraz wstrząs psychiczny wywołany śmiercią H. K. (1), zwłaszcza, że nastąpiła ona w tak dramatycznych i nagłych okolicznościach. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań powodów w sposób jednoznaczny wskazuje na to, że śmierć matki i babci była dla nich ciężkim przeżyciem. Wszyscy powodowie byli emocjonalnie związani ze zmarłą, łączyły ich bliskie więzi, przy czym największej krzywdy doznali P. i J. K., którzy mieszkali ze zmarłą od urodzenia. Nie potrzebne są wiadomości specjalne, aby stwierdzić, że śmierć matki, nawet w wieku 81 lat, dla synów, którzy mieszkali z nią przez całe życie, jest jednym z najgorszych wydarzeń, zwłaszcza, że ich ojciec niź żył od wielu lat i matka stanowiła dla nich jedynie oparcie i najwyżniejszy punkt odniesienia.

Powódki T. K. i I. K. również miały ze zmarłą bardzo bliskie relacje, ale nie w takim stopniu jak powodowie J. i P. K.. Utrata matki i babki zabolęła je z pewnością, ale nie mieszkając ze zmarłą na co dzień i w ocenie sądu poradziły sobie z nią znacznie lepiej niż P. i J. K.. W ocenie sądu najsłabsze, ale jednak ciepłe i trwałe relacje miała ze zmarłą I. K..

Odnosząc się do oceny stopnia przyczynienia się H. K. (1) do powstania szkody, wobec sporu co do okoliczności, czy poszkodowana miała zapięte pasy bezpieczeństwa, sąd dopuścił dowodów z łącznej opinii biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i z zakresu medycyny sądowej (k. 147 – 179, 205 - 210), którzy ustalili, że poszkodowana zajmowała tylne siedzenie za kierowcą, a zarówno w opinii pierwotnej jak i w opinii uzupełniającej w sposób stanowczy i jednoznaczny stwierdzili, że H. K. (1) w chwili wypadku nie miała zapiętych pasów bezpieczeństwa, a fakt nie zapięcia pasów miał wpływ na zakres doznanych przez nią obrażeń ciała. Obrażenia te potwierdziły również okoliczność nie zapięcia pasów. Biegli wskazali, że w przypadku istotnego przyspieszenia bezwładności, które miało miejsce w przedmiotowym wypadku, nawet zapięcie pasów bezpieczeństwa nie gwarantowało całkowitego uniknięcia uszkodzeń ciała, ale poszkodowana nie zapinając ich zwiększyła ciężkość doznanych uszkodzeń ciała, co ostatecznie doprowadziło do jej śmierci.

Sąd w całości podzielił wnioski zawarte w w/w opiniach, albowiem były one konsekwentne i logiczne, a biegli w sposób zrozumiały i jasny wskazali sposób, w jaki doszli do wysnutych przez siebie wniosków.

Wobec powyższego sąd uznał, że H. K. (1) nie miała w chwili wypadku zapiętych pasów, a dodatkowo okoliczność ta została potwierdzona przez powoda J. K. (k. 246v).

Odnosnie stopnia przyczynienia się H. K. (1) do powstania szkody zauważyć należy, że w orzecznictwie wskazuje się, iż rozważając zasadność zarzutu przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody, nie można jego zachowania ujmować w sposób stricte kauzalny. Ma być ono - bez względu na świadomość - ukierunkowane, tzn. nastawione na wywołanie szkody. To dopiero pozwala uznać, że miał miejsce adekwatny związek przyczynowy między zachowaniem poszkodowanego a szkodą, i zastosowanie znajdzie art. 362 k.c., zgodnie z którym jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron (vide: orzeczenia Sądu Najwyższego z 16 sierpnia 1956r. sygn. IV CR 481/59, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 1964r., sygn. II CR 351/63).

W ocenie sądu H. K. (1) nie zapinając pasów naruszyła art. 39 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym, który nakazuje zarówno kierującym pojazdem jak i pasażerom korzystać z pasów bezpieczeństwa w trakcie jazdy, przy czym jak wynika z opinii biegłych niezastosowanie się do tego wymogu przez zmarłą, zmniejszyło się szansę na przeżycie, a nie stanowiło wyłącznej przyczyny jej śmierci, bo jak wskazali biegli, nawet zapięcie pasów, nie gwarantowało całkowitego uniknięcia uszkodzeń ciała.

W związku z powyższym, w ocenie sądu zmarła H. K. (1) swoim zachowaniem w 30 % przyczyniła się do powstania szkody. Nie zasadnym było przyjęcia 50% przyczynienia się pozwanej, ponieważ nie ponosiła ona żadnej winy za samo zdarzenie, które spowodowało, że do wypadku doszło, a jej przyczynienie się dotyczy jedynie skutków tego zdarzenia.

W związku z powyższym sąd zasądził tytułem zadośćuczynienia:

- na rzecz powoda J. K. kwotę 10.200,00 zł, uznając, że należne mu zadośćuczynienie to kwota 40.000,00 zł, z której 70% to kwota 28.000,00 zł, pomniejszona o kwotę 17.800,00 zł wypłaconą już przez pozwaną;
- na rzecz powoda P. K. kwotę 10.700,00 zł, uznając, że należne mu zadośćuczynienie to kwota 40.000,00 zł, z której 70% to kwota 28.000,00 zł, pomniejszona o kwotę 17.300,00 zł wypłaconą już przez pozwaną;
- na rzecz powódki T. K. kwotę 11.200,00 zł, uznając, że należne jej zadośćuczynienie to kwota 30.000,00 zł, z której 70% to kwota 21.000,00 zł, pomniejszona o kwotę 9.800,00 zł wypłaconą już przez pozwaną;
- na rzecz powódki I. K. kwotę 7.000,00 zł, uznając, że należne jej zadośćuczynienie to kwota 10.000,00 zł, z której 70% to kwota 7.000,00 zł.

W pozostałej części żądania powodów sąd oddalił jako zbyt wygórowane.

W ocenie sądu przyznane powodom kwoty zadośćuczynienia, w sposób realny i wystarczający zaspokoją doznane przez nich krzywdy i cierpienia, związane ze śmiercią H. K. (1).

O odsetkach sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, albowiem nie było przeszkód, aby pozwana wypłaciła należne powodom zadośćuczynienia już w trakcie postępowania likwidacyjnego.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.100 k.p.c. i odnośnie opłat od pozwów, apelacji oraz kosztów zastępstwa procesowego rozdzielił je stosunkowo pomiędzy każdym powodem a pozwaną, mając na uwadze wynik postępowania i procentową wygraną powodów (J. K. 33%, P. K. 34%, T. K. 29%). W przypadku powódki I. K., z uwagi na okoliczność, że sąd uwzględnił jej roszczenie w 98%, sąd w całości obciążył kosztami na jej rzecz pozwanego.

Koszty opinii biegłych i wpłacone zaliczki sąd rozliczył w taki sposób, że zsumował roszczenia powodów (łącznie kwota 108.475,00 zł) i ustalił procentowy udział każdego z nich w tym żądaniu, a następnie rozdzielił je między nimi a pozwaną w sposób opisany wyżej.